

HỒI 10

HẮC Y NỮ NHÂN

Bóng người xuất hiện bên ngoài mình mặc hắc y, dáng yếu điệu, tóc vẫn cao, chính là thiếu nữ từng giải vây cho Triển Bạch khi Lăng Phong công tử định cho người khênh chàng ra khỏi phòng.

Lôi Chân Viễn nhìn thấy thiếu nữ khẽ nhíu mày, hỏi:

- Có chuyện gì?

Hắc y thiếu nữ liếc nhanh Triển Bạch một cái rồi mới cất giọng bình thản đáp:

- Đệ đệ cùng muội muội lại đánh nhau rồi!

- Tại sao người không ngăn cản?

- Không ngăn cản nổi!

Giọng nói bình thản của hắc y thiếu nữ làm Lôi Chân Viễn nổi giận:

- Người không ngăn cản nổi thì còn người khác! Không lẽ việc trong nhà Mộ Dung nhất định phải có ta mới giải quyết được?

- Những người khác không ngăn nổi.

Triển Bạch đứng một bên nghe mà không khỏi ngạc nhiên, việc Lăng Phong công tử với Uyển Nhi đánh nhau Lôi đại thúc chùng như rất lo lắng, ngược lại hắc y thiếu nữ chùng như không có liên can, thái độ bình thản đến lạnh lùng.

Lôi Chân Viễn giọng hậm hực:

- Để ta đi coi thử.

Quay sang Triển Bạch:

- Người ở đây chờ ta!

Dứt lời thân hình đã như làn khói xám vọt ra khỏi động.

Lôi Chân Viễn đi rồi hắc y thiếu nữ chẳng những không bỏ đi mà còn bước vào trong thạch thất, làn thu thủy của nàng dán chặt vào Triển Bạch.

Lần trước Triển Bạch không có dịp nhìn kỹ thiếu nữ này, giờ hai người đối diện lại thêm ánh mắt của đối phương làm thần trí Triển Bạch có hơi bồn loạn. Khó khăn lắm chàng mới lúng túng mấy tiếng.

- Cô nương, qua bên này ngồi...

Chợt phát hiện có điều dường đột vội nín lặng. Giữa nơi thanh vắng như vậy cô nam quả nữ làm sao lại có thể mời người vào trong ngôi. Bởi vậy chàng đỏ mặt cúi đầu.

Nhìn thấy quyển kỳ thư còn rơi dưới đất vội khom người nhặt lên. Nào ngờ hắc y thiếu nữ động tính hiếu kỳ, hỏi:

- Người có sách gì mà đẹp vậy, ta coi thử một chút.

Triển Bạch kinh hãi áp ứng:

- Sách này cô nương.. không thể coi.

Hắc y thiếu nữ hừ lạnh:

- Coi người khí sắc không đến nỗi nào không ngờ lại nhỏ mọn như vậy Triển Bạch nghe nóng mặt, lòng tự trọng của chàng bị tổn thương nặng nề. Nhưng quyển sách này không thể để nàng xem được, đang lúc lúng túng chưa biết phải xử lý thế nào, bỗng thấy hoa mắt một cái, Thiên Phật Quyên đã bị hắc y thiếu nữ đoạt mất rồi.

Hắc y thiếu nữ vì ra tay đột ngột, hơn nữa vì chiêu "Diệp để thâm đào", nàng sử dụng quá tuyệt, dù Triển Bạch có phòng bị cũng khó lòng ngăn cản.

Triển Bạch ngẩn đầu lên thì hắc y thiếu nữ đã lướt ra đến cửa động, cười lạnh nói:

- Để ta xem thử coi sách gì mà người quý đến độ này!

Vừa nói vừa giở ra xem.

Triển Bạch vừa xông ra vừa kêu lớn:

- Cô nương... không được xem...

Hắc y thiếu nữ vừa giở ra xem đã đỏ mặt, định quay lại ném trả, nào ngờ Triển Bạch trong lúc gấp rút dụng lực quá mạnh, thân hình lơ trớn đâm sầm vào hắc y thiếu nữ.

Hắc y thiếu nữ bị Triển Bạch đâm sầm vào người, trước ngực tê tái, đồng thời một cảm giác thật lạ thoáng qua trong lòng, khiến tim đập loạn nhịp, nàng đứng ngẩn ra quên cả thổi lui.

Triển Bạch thì chỉ cảm thấy mình chạm vào một vật mềm mại, đồng thời một mùi u hương xộc vào mũi khiến thần trí bấn loạn nhưng cũng kịp trấn tĩnh lùi lại, đỏ mặt áp ứng nói mấy lời tạ lỗi rồi mới cúi người nhặt Thiên Phật quyển cất vào ngực áo.

Bỗng có tiếng cười lạnh như băng tan vọng lại, hai người giật mình quay nhìn ra cửa động. Bên ngoài không biết tự bao giờ đã xuất hiện hơn chục người.

Dẫn đầu là một thiếu niên phong mạo tuấn tú nhưng sắc mặt lạnh như được phủ một lớp sương. Chính là Lăng Phong công tử. Tiếp sau lưng Lăng Phong công tử là tám tên kinh trang đại hán tay lăm lăm khí giới.

Bên phải là một đạo nhân mù, đạo bào màu xám, gò má nhô cao, hai hốc mắt sâu hoắm, toàn thân lão toát lên một vẻ âm trầm khủng khiếp. Kế tiếp đó là một

trung niên nho sinh, nho phục màu trắng trông rất thanh thoát chỉ có sắc diện là lạnh lùng cao ngạo.

Bên trái Lăng Phong công tử cũng có hai người, một lão nhân đầu nhăn thín không một cọng tóc, bị cụt mất một tay, người còn lại mặt mày tròn trịa, y phục rõ ràng tựa như thân hào sĩ phú.

Bốn người hợp với Lăng Phong công tử đứng thành hàng ngang, người nào người nấy sắc diện lạnh lùng, đôi mắt bắn ra những tia hàn quang rợn người chứng tỏ nội công đã đạt đến tuyệt đỉnh.

Hắc y nữ nhân hừ một tiếng lạnh lùng:

- Người hà hiệp Uyển Nhi chưa đủ sao lại còn tìm đến đây nữa?.

Lăng Phong công tử chỉ khẽ nhíu mày nhìn Triển Bạch lạnh lùng:

- Xem ra ngươi đã lành bệnh rồi?

Triển Bạch nãy giờ chỉ lo quan sát những người vừa xuất hiện, bỗng thấy Lăng Phong công tử có vẻ quan tâm đến bệnh tình của mình vội ôm quyền ôn tồn đáp:

- Thương thế của tại hạ lành hẳn rồi!

- Ngươi còn hậu sự gì cứ nói ra. bản công tử sẽ làm thay ngươi?

Khóe môi của Lăng Phong công tử khẽ nhếch lên thể hiện một nụ cười, có điều nụ cười khiến người ta không rét mà run.

Hơi bất ngờ, Triển Bạch không biết phải đối đáp ra sao.

Lăng Phong công tử cười lạnh:

- Ngươi còn nhớ lúc ở trong phòng ta ngươi đã nói gì không?

Triển Bạch vốn không mồm mép. trong tình thế này lại càng không biết đối đáp ra sao, lại nghe Lăng Phong công tử cười lạnh:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi sợ rồi sao.

Triển Bạch thấy đối phương khinh nhờn, nổi giận cười lạnh:

- Tại hạ xưa nay chưa hề biết sợ là gì!

Triển Bạch cửa dớt lời đã nghe trung niên thư sinh phá lên cười ha hả, tiếng cười đình tai nhức óc, chứng tỏ nội lực của gã trung niên thư sinh không phải tầm thường.

Dứt tiếng cười gã hừ lạnh một tiếng nói:

- Tiểu tử này chắc hết muốn sống rồi nên mới dám ngạo mạn trước mặt công tử như vậy.

Triển Bạch tuy có hơi rúng động trước uy thế của trung niên thư sinh nhưng chàng vốn là người cứng cỏi thà chết chứ không chịu nhục thấy đối phương ra

vẻ muốn động thủ, dù biết rõ mình không phải là đối thủ cũng ngầm vận công phòng bị.

Xảy thấy hai tên đại hán phía sau lưng Lăng Phong công tử bước tới trước cung thân:

- Công tử gia, đối phó với tên tiểu tử này không cần nhọc đến các vị, bọn tiểu nhân xin bắt trói hẳn lại chờ công tử gia phát lạc.

Triển Bạch nhìn thấy hai tên đại hán bất giác nóng mặt, chàng đã nhận ra đây chính là hai tên từng vây công chàng hôm trước, nghiêng răng nghĩ thầm:

"Đến cả bọn nô tài này mà cũng dám khinh khi mình..." Lại nghe Lăng Phong công tử lạnh lùng cất tiếng:

- Phải bắt sống, không được giết chết!

Câu nói lọt vào tai Triển Bạch khiến huyết quản chàng như muốn vỡ tung.

Lại nghe trung niên thư sinh cười lớn:

- Ta thấy một trong hai người ra tay cũng đủ rồi, bắt tất phải liên thủ.

Song mục Triển Bạch đỏ đờ, thấy ai ai cũng coi thường mình đến mức đó, liền hạ quyết tâm dù có chết cũng phải chết sao cho xứng đáng.

Hai tên đại hán cười ngạo nghễ một tên rút đao nói:

- Vậy để một mình tiểu nhân đối phó hẳn?

Dứt lời tiến lên đối diện Triển Bạch quát:

- Tiểu tử, lấy khí giới ra!

Triển Bạch cười lạnh:

- Đối phó với hạng nô tài các ngươi, bản thiếu gia cần gì dùng đến binh khí.

Lời nói của Triển Bạch không những khiến bọn đại hán nô khí xung thiên mà đến cả Lăng Phong công tử cùng mấy tên tùy tùng cũng biến sắc. Nên biết trong Mộ Dung gia mặc dù chỉ là mấy tên thuộc hạ nhưng tên nào tên nấy đều là võ lâm hảo thủ, võ công cũng đáng liệt vào hàng cao thủ võ lâm. Nào ngờ lời nói miệt thị lại xuất phát từ miệng một tiểu tử vô danh, thử hỏi chúng làm sao nhận được, chỉ thấy tên đại hán quát vang như sấm mùa đao xông tới.

- Dừng tay!

Bỗng có tiếng quát thanh tao khiến tên đại hán khựng lại, hắc y thiếu nữ cười lạnh:

- Thủ hạ của Mộ Dung gia có đâu hạng võ sĩ như ngươi. Người ta đã dùng tay không mà ngươi lại dùng binh khí?

Tên đại hán nghe nói mặt lúc xanh lúc trắng, hét nhìn Lăng Phong công tử đến nhìn hắc y thiếu nữ.

Lăng Phong công tử nhíu mày:

- Việc ở đây không cần người xen vào. Người cùng với tên tiểu tử ở đây làm gì ta còn chưa hỏi tới, tránh sang một bên!

Hắc y nữ nhân biến sắc chỉ tay vào mặt Lăng Phong công tử, toàn thân run bần, nói không nên lời:

- Người... người...

Lăng Phong công tử hừ lạnh một tiếng quay sang tên đại hán quát:

- Động thủ!

Tên đại hán liếc hắc y nữ nhân một cái rồi quát lớn một tiếng trợ Oai, múa đao chém xả xuống đầu Triển Bạch.

Triển Bạch đã vận công chờ sẵn thấy đối phương xông tới vội bước xéo sang trái một bước đồng thời hữu thủ một chiêu "Lực phách hoa sơn" đánh thẳng vào ngực đối phương.

"Bình!" một tiếng, tên đại hán lãnh trọn một chưởng ngay giữa ngực, rú lên một tiếng thê thảm thân hình văng bắn ra xa ba trượng rơi phịch xuống đất bất động.

"Xoảng!" tên đại hán còn lại cũng vội rút đao quát một tiếng xông vào định một đao kết liễu đối phương vẫn hồi danh dự cho võ sĩ nhà Mộ Dung. Nào ngờ vừa giơ đao lên đã thấy trước ngực nặng như núi đè, thất kinh nhảy ra phía sau tránh đòn.

Nguyên Triển Bạch biết ngày hôm nay đối mặt với nhiều cao thủ như vậy chắc chắn dữ nhiều lành ít, nên quyết ý hạ độc thủ giết được một vài tên cho hả giận. Bởi vậy vừa thấy tên đại hán rút đao lập tức tiến lên thuận tay biến chiêu thành "Đảo đả kim chung".

Lại nói tên đại hán bị bức lui vừa then vừa giận hai lay ôm đao phi thân lên không trung một chiêu "Cái thiên áp hạ" định một đao bổ đôi Triển Bạch bất chấp lời căn dặn của Lăng Phong công tử.

Nhưng Triển Bạch lúc này không phải tầm thường như mấy ngày trước, một là được linh dược hỗ trợ, hai là đã luyện được cái thể thần công trong Thiên Phật Quyên nên công lực đã tiến rất xa.

Thấy đối phương lại xông tới, chàng giữ nguyên thế "Đảo đả kim chung" gia tăng thêm mấy thành công lực. Chỉ thấy tên võ sĩ đang thế xông tới bỗng như chạm phải bức tường sắt hự lên một tiếng nặng nề lộn ngược trở lại rơi phịch xuống đất, thất khiếu ra máu đoạn khí mà chết.

Thấy Triển Bạch trong nháy mắt đã sát hại hai tên võ sĩ, Lăng Phong công tử cùng bọn tùy tùng tròn mắt ngạc nhiên, chúng không sao ngờ được thiếu niên coi không ra gì này lại có được công lực đó.

Trong khi đó hắc y thiếu nữ cũng ngạc nhiên không ít nhưng nàng lại mừng vì ít ra võ công của chàng không phải như Lăng Phong công tử tưởng. Và chính bản thân Triển Bạch, chàng cũng kinh ngạc và mừng rỡ không kém, võ công của chàng đã bước sang một cảnh giới mới.

Trong khi mọi người còn chưa hết ngạc nhiên thì...

- Ha... Ha... Ha...

Tiếng cười cuồng ngạo cao vút tận chín tầng mây, đến khi tiếng cười đã dứt mà dư âm như vẫn còn oong oong trong tai. Trung niên thư sinh cười xong lạnh lùng nhìn Triển Bạch:

- Tiểu tử ngươi có gan! Dám giết chết liên tiếp hai võ sĩ của Mộ Dung gia ngay trước mặt công tử đây!

Triển Bạch lần đầu dụng đến nội lực không biết phân lượng nặng nhẹ gặp đang lúc nóng giận đánh chết hai người lòng đã hơi hối hận. Nhưng thấy những người này đều tỏ ý khinh khi mình nên vẫn chưa nguôi giận lạnh lùng đáp:

- Bất kể là ai, hễ có ý khinh thị tại hạ là tại hạ nhất định toàn lực để bảo vệ thanh danh.

- Khá lắm! Ngươi biết ta là ai không?

- Thứ cho tại hạ mắt kém không nhận ra các hạ là ai Trung niên thư sinh mục bắn hàn quang trầm giọng quát:

- Thiên Nhai cuồng sinh. Thiên Nhai cuồng sinh Triệu Cửu Châu, ngươi có nghe bao giờ chưa? Hừ, nội tam chiêu ta sẽ lấy mạng tiểu tử ngươi.

- Nếu sau ba chiêu tại hạ không chết?

Trên giang hồ danh vọng của Thiên Nhai cuồng sinh ai mà không biết. Hắn vốn là thủ hạ của Trường Bạch phái, nhưng chỉ sau ba năm học nghệ đã đánh bại tất cả các cao thủ trong phái, kể cả sư phụ hắn cũng không hơn được. Từ đó hắn xuống núi từng tuyên bố trong giang hồ, bất kể là ai có thể thắng được hắn, hắn sẽ bái người đó làm sư phụ. Bởi tư chất hắn cực cao, nên bất kỳ võ công của môn phái nào chỉ cần nhìn là hắn đã thuộc lòng rồi còn biết biến hóa cho lợi hại hơn. Bởi vậy chỉ trong vòng mấy năm số võ lâm cao thủ tìm hắn tỉ thí võ công đông vô số, nhưng không ai là đối thủ của hắn.

Sau đó hắn đến Thiếu Lâm một mình phá La Hán trận, rồi xông lên cả Võ Đang, một mình lực đấu Võ Đang tam tử vẫn phá được vòng vây an toàn rút lui. Từ đó danh tiếng Thiên Nhai cuồng sinh chấn động cả giang hồ.

Bỗng dưng có một thời gian Thiên Nhai cuồng sinh vắng bóng trên giang hồ, cứ tưởng với bản tánh ngông cuồng ấy hắn đã bị võ lâm cao thủ nào đó giết chết rồi, không ngờ giờ lại trở thành thực khách của Mộ Dung sơn trang.

Lại nói Triển Bạch tuy biết võ công của đối phương cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, nhưng chàng không thể tỏ vẻ kém thế.

Không ngờ lời nói của Triển Bạch không làm Thiên Nhai cuồng sinh tức giận, chỉ thấy hắn cười lớn:

- Không ngờ trên đời này lại có người cuồng ngạo hơn cả Thiên Nhai cuồng sinh này. Tiểu tử, nếu sau ba chiêu người không chết cái ngoại hiệu Thiên Nhai cuồng sinh tặng luôn cho người. Chuẩn bị chịu chết!

- Nếu tại hạ không chết đó là cái may của tại hạ, bất tất phải nhận lấy ngoại hiệu của người. Các hạ ra tay đi!

Thiên Nhai cuồng sinh cười ha hả - Chiêu thứ nhất!

Tiếng "nhất" vừa dứt, thân hình Thiên Nhai cuồng sinh như luồng điện xẹt lên không trung, tả thủ hoành ngang cổ tay và khuỷu tay song song đâm vào Tam Dương và Phân Thủy hai trọng huyết trước ngực Triển Bạch. Trong khi đó hữu thủ hắn đã vẽ lên một vòng tròn tạo nên một luồng tuyền phong công vào trước mặt Triển Bạch.

Triển Bạch kinh hãi, một chiêu hai thức mà thức nào thức nấy đều nguy dị đến nghe chàng cũng chưa từng nghe qua. Chàng không dám lơ mãng tiếp chiêu, chỉ dùng "Khoa sơn bộ pháp" tránh thế.

Kê cũng may, khi chàng vừa bước chân đi vô tình giẫm phải một hòn đá làm trượt chân, thân hình mất thăng bằng trượt xéo đi một cái.

Ngay lúc Triển Bạch giẫm phải hòn đá lại nghe Thiên Nhai cuồng sinh quát lớn:

- Chiêu thứ hai!

Chỉ thấy hắn giang hai cánh tay, co một chân lại, thân hình điểm lên mặt đất một cái lại tung trở lên, thuận tay phát ra một chưởng.

May thay lúc ấy thân hình Triển Bạch đã ngã nhoài xuống đất bằng không chắc đã tán mạng dưới chưởng phong rồi.

Chưởng phong như cơn lốc quét qua, chỉ nghe "rắc!" một tiếng, một cây tiêu tùng to bằng miệng bát bị bứt gốc văng xa hơn trượng mới rơi xuống đất!

Chưởng phong quả nhiên lợi hại, Thiên Nhai cuồng sinh quả không phải đại ngôn dọa người, cây tiêu cách xa như vậy mà đã bị kinh phong bứt tróc cả gốc, nghĩ năm xưa hắn không phải may mắn mà được nổi danh đến như vậy!

Thiên Nhai cuồng sinh xử xong chiêu thứ hai thấy chưa đánh trúng Triển Bạch có hơi kinh ngạc, vì hắn không biết Triển Bạch vô tình bị té ngã cứ tưởng chàng dùng thân pháp đặc dị gì tránh được sát chiêu. Chừng khi nhìn kỹ lại thấy chàng té nằm dài dưới đất, không khỏi nực cười.

- Tiểu tử! Đứng dậy đi!

Vừa nói vừa phát tay về phía Triển Bạch một cái.

Triển Bạch vừa định ngồi dậy, xảy thấy kinh phong phát tới thất kinh, tưởng đối phương lại công tiếp nên vội vàng sử một chiêu "lăn la đã cởn" lăn ra nằm, sáu thước mới tung người đứng dậy.

- Ha... ha... ha tiểu tử, đừng quá hoảng hốt như vậy, chiêu thứ ba ta đưa thi triển mà!

Dứt lời đôi mắt hấn nhìn chăm chăm vào Triển Bạch chậm chậm bước tới sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng, song mục tràn ngập sát quang.

Bồng hắc y thiếu nữ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, Triệu thúc thúc! Người là nhân vật thành danh trong võ lâm không lẽ nói mà không giữ lời?

Thiên Nhai cuống sinh dừng chân mắt vẫn không rời Triển Bạch:

- Triệu mỗ xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh. Làm gì có chuyện nói mà không giữ lời?

Nếu ta coi nhẹ lời nói của mình thì đã không ở trong Mộ Dung sơn trang của các người hơn mười năm nay. Hồng cô nương, người nói vậy là có ý gì?

Hắc y thiếu nữ sắc diện vẫn không chút biểu cảm thân nhiên đáp:

- Nói vậy Triệu thúc thúc không còn lý do gì để đấu với người ta nữa. Triệu thúc thúc đã thi triển xong ba chiêu rồi!

Thiên Nhai cuống sinh quay phắt lại nhìn hắc y thiếu nữ:

- Rõ ràng ta mới dụng có hai chiêu. Ở đây mọi người đều thấy. Tại sao người lại nói là ba chiêu?

Hắc y thiếu nữ vẫn thân nhiên:

- Chiêu thứ nhất là "Lan giang tiết đầu", chiêu thứ hai là "Hoành giang đoạn lưu".

Triệu thúc thúc, điệt nữ nói không sai chứ?

Thiên Nhai cuống sinh mặt phát dị quang gật đầu:

- Không sai! Còn chiêu thứ ba?

Thiên Nhai cuống sinh lòng thầm khâm phục đại tiểu thư nhà Mộ Dung, đến cả Truy Phong kỳ hình chương, một pho chương do hấn độc sáng mà nàng cũng nhận ra.

Nhưng rõ ràng là chiêu thứ ba hấn chưa đánh dù nàng có tinh ý thế nào cũng chẳng thể nhận ra, nên hỏi tỏ ý thách đố rồi bình tĩnh chờ nàng đáp:

- Chiêu thứ ba ngay khi người này té ngã Triệu đại thúc đã đánh rồi.

- Hừ, Triệu mỗ xưa nay không hề đánh người nằm dưới đất, đó chẳng qua là ta đánh gió để hấn ngồi dậy cho mau thôi!

Hắc y thiếu nữ buông gọn:

- "Lang Kích lưu sa"! Một đại sát chiêu mà có thể coi là đánh gió thổi sao? Nếu hắc không tránh kịp thì hồn đã sớm lìa khỏi xác rồi Thiên Nhai cuồng sinh ngăn người. Trong pho Truy Phong kỳ hình chương đúng là có một sát chiêu Lang Kích lưu sa, đúng là tư thế cũng giống như cái vẫy tay lúc nãy, nhưng lúc nãy vì không có ý tấn công đối phương nên hắc không vận lực lại không sử dụng hết biến hóa của chiêu thức mà thôi. Nhưng hắc là võ lâm cao thủ, thịnh danh của hắc vang dội trong giang hồ bao năm nay, lại thêm bản tính cuồng ngạo, nào chịu để mang tiếng là người nuốt lời. Bởi vậy sau một lúc ngăn người hắc cười lạnh nói:

- Ngày hôm nay coi như Triệu mỗ bị bại nhưng ta bại dưới miệng của Hồng cô nương người chứ không phải bại dưới tay của hắc!

Dứt lời quay sang Lăng Phong công tử tiếp:

- Triệu mỗ ở trong quý phủ hơn mười năm nay nghĩ cũng chẳng lập được công tích gì, nay xin cáo biệt!

Dứt lời thân hình như một làn khói nhạt vọt đi mất hút sau rừng tùng.

Lăng Phong công tử không kịp ra tay ngăn cản thì thân hình Thiên Nhai cuồng sinh đã mất hút, hắc quay sang hắc y thiếu nữ gằn giọng:

- Hừ, người dám chọc giận để Triệu nhị thúc bỏ đi, thử coi lần này người ăn nói ra sao với phụ thân!

Hắc y thiếu nữ cũng lạnh lùng không kém:

- Tự hắc muốn bỏ đi, làm sao lại trách ta được.

Lăng Phong công tử trề môi:

- Uổng phí tâm cơ của người, Triệu nhị thúc đi rồi ta cũng không tha cho hắc!

Dứt lời định cất bước tiến lên trước.

Bỗng người đứng bên trái ăn mặc như thân hào phú sĩ giơ tay ngăn lại:

- Công tử xin lưu bộ, lão phu muốn thối một tiểu khúc hầu vị tiểu ca này.

Triển Bạch nhìn cảm y nhân, mặt y tròn vành vạnh không thấy râu, tuổi tác ước chừng không quá ba mươi vậy mà mở miệng tự xưng là lão phu, bất giác hơi ngăn người.

Nhưng chàng cũng hiểu rằng trong lúc đối địch, địch thủ càng hòa hoãn thì sự hung hiểm càng lớn. Và dù vậy chàng cũng không thể tỏ vẻ khiếp sợ trước đối phương.

Chàng ưỡn ngực nói:

- Bất kể chư vị dùng thủ pháp gì tại hạ cũng nhất định bồi tiếp.

Hắc y thiếu nữ nghe Triển Bạch nói vậy không khỏi nhũm mày nghĩ thầm:

- Ngọc ơi là ngọc! Ngân tiêu phách hồn Chương Sĩ Bằng này còn khó đối phó hơn Thiên Nhai cuồng sinh gấp mấy lần, vậy mà ngươi cũng dám khiêu chiến với người ta?" Cẩm y nhân cười lớn nói:

- Tiểu ca hào khí ngất trời, ngày hôm nay coi như lão phu gặp được tri kỷ vậy!

Dứt lời thò tay vào ống tay áo lấy ra một ống ngân tiêu màu bạc lấp lánh nét mặt tươi cười đưa lên môi.

"U lu! U lu!" Lãng Phong công tử giơ tay làm hiệu, mọi người lùi ra xa lấy vải nhét vào tai.

Hắc y nữ nhân đang kêu khổ thầm thay cho Triển Bạch.